

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
Број: К.144/14
Дана 30.11.2016.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Бојана Мишића, председника већа, судије Весне Целетовић Цуцић, члана већа, судија поротника Петре Петровић, Станије Миљковић и Горане Тинтор, чланова већа, са записничарем Елизабетом Арсовски, у кривичном поступку против окривљеног Зорана Лаловића, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 10 КЗ, по оптужници Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктo.бр.63/14 од 21.02.2014. године, након одржаног главног претреса започетог дана 24.06.2016. године, а окончаног дана 23.11.2016.године, у присуству заменика ВЈТ у Београду Мирјане Јовановић, окривљеног Зорана Лаловића, браниоца адв.Зорана Гилића, једногласно је донео и дана 30.11.2016. године објавио:

ПРЕСУДУ

Окривљени **ЗОРАН ЛАЛОВИЋ**,

КРИВ ЈЕ

Што је:

Дана 18.11.2013.године, у Новом Београду, у бр , у стану бр где станује, у стању урачунљивости, свестан свог дела и да је његово забрањено, при чему је хтео његово извршење, лишио живота члана своје породице-

мајку [REDACTED], коју је претходно злостављао, тако што је након смрти свога оца [REDACTED] 18.06.2009.године, почео да туче и наноси психичке и физичке патње пок. [REDACTED] рођеној 1935.године, ударајући је металним прахером и другим чврстим предметима по глави и телу, изгладњивао пок. [REDACTED] терајући је да једе храну за псе и узимао новац од пензије пок. [REDACTED] и новац од издавања локала, остављајући мајку без новца, услед чега је пок. [REDACTED] више пута бегала код свог девера [REDACTED] и јетрве [REDACTED] у Нову Пазову, остајала у Новој Пазови 2010., 2011. и до јула 2012.године, остајући у Новој Пазови два пута по више месеци и неколико пута у краћим временским периодима од по неколико дана, да би након повратка пок. [REDACTED] у Београд, користећи старост мајке и њено лоше здравствено стање, наставио да перманентно туче мајку, највероватније стиснутом песницом, на око две недеље од смрти, наневши јој повреде по грудном кошу у виду прелома VII и VIII десног ребра у пазушној линији без дислокације, на око пет до десет дана пре смрти, нанео повреде-шест крвних подлива на ногама рђасте до зеленкасте боје, те критичном приликом-18.11.2013.године прстима стискао за врат пок. [REDACTED] наневши јој крвне подливе у пределу врата, песницом задао најмање петнаест удараца по ногама у виду крвних подлива и огуљотина, велики број удараца по рукама у виду дифузних крвних подлива и бројних цртастих огуљотина и десет удараца по глави и лицу, услед чега је дошло до настајања тешке телесне повреде опасне по живот у виду притиска на мозак акутним изливањем крви између тврде можданице и мозга из раскиданих можданичних крвних судова, те смртног исхода,

-чиме је извршио кривично дело тешког убиства из члана 114 став 1 тачка 10 КЗ.

Па га суд применом напред наведених законских прописа и одредби чланова 4, 42, 45, 54 и 63 КЗ

О С У Ђ У Ј Е

На казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 27. јануара 2014.године, када је слободе лишен па надаље.

Окривљени се ослобађа обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и паушала.

Образложење

Оптужницом ВЈТ у Београду Кт.бр.63/14 од 21.02.2014. године, са изменама од 31.03.2014.године, окривљеном Зорану Лаловићу стављено је на терет извршење кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 10 КЗ. У завршној речи поступајући заменик ВЈТ предложио је да се окривљени огласи кривим за ово кривично дело и осуди на казну затвора од 30 година.

Суд је у доказном поступку саслушао окривљеног Зорана Лаловића и испитао сведоке [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED].

и судске вештаке др Бранка Мандића и др Бранимира Александрића, а на сагласан предлог странака извршио увид у извештај о форензичком прегледу лица места МУП РС ПУ за Град Београд УКП Одељење за окт. Кт.бр. 100-2566/2013 са фотодокументацијом-23 фотографије од 19.11.2013.године, фотокопију изјаве [REDACTED] од 13.04.2010.године МУП РС ПС Нови Београд, (стр.24/2 списка Кти.33/14), налаз и мишљење вештака НКТЦ бр.6715/13 од 06.12.2013.године дипл. биохемичара Анђелке Вучетић Драговић и дипл. молекуларног биолога Јелене Стошић, допунски налаз и мишљење НКТЦ бр.6715/13-1 дипл. биохемичара Анђелке Вучетић Драговић и дипл. молекуларног биолога Иване Томишић-Косић од 25.03.2014.године, налаз и мишљење судског вештака медицинске струке др Бранимира Александрића од 14.01.2014.године, фотокопију цедуље са два броја телефона ПС Нови Београд уз записник о испитивању сведока [REDACTED] (стр.86/9 списка Кти.бр.33/14), налазе и мишљења вештака психијатра др Бранка Мандића од 31.01.2014., и 27.08.2015.године, комисије вештака: др Бранка Мандића, др Милене Станковић и Ане Најман од 01.10.2014.године обдукциони записник ВМА С.бр. 260/13 од 19.11.2013.године, списе предмета Основног суда у Сремској Митровици ЗР.911/11, извештаје ВМА од 10.07.2014.године, 30.09.2015.године, 22.10.2015.године и од 22.02.2013.године о прегледу код офталмолога за пацијента пок. [REDACTED] оверену фотокопију здравственог картона Завода за здравствену заштиту радника МУП у Дурмиторској бр.9 за пацијента [REDACTED] бр.0125178 (стр.275-285 списка), извештај Прекршајног суда у Београду од 09.06.2016.године са фотокопијама наредбе и решења в.ф.Председника суда од 21.03.2014. и 22.11.2013.године и захтева кадровској служби- истог суда од [REDACTED] од 19.11.2013.године, (стр.367 списка), извештај Здравствене службе Округног затвора у Београду од 28.04.2016.године (стр.333-336), медицинску документацију о лечењу опт. [REDACTED] за време боравка у притвору, извештај из КЕ за окривљеног МУП од 28.01.2014.године, допис Председника Прекршајног суда у Београду од 09.06.2016.године о здравственом стању Бранка Барина (стр.368 списка), а на основу одредбе члана 388 ст.4 у вези ст.1 ЗКП, извршио увид у записнике о исказима сведока

[REDACTED] са главних претреса дана 15.09.2015. и 13.10.2015.године, као и у записнике са исказима ових сведока из истражног поступка од 14.02.2014. и 19.02.2014.године, па је након свестране оцене свих изведених доказа, како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, утврдио чињенично стање као у изреци пресуде.

Окривљени Зоран Лаловић, у својству осумњиченог, након лишења слободе, дана 29.01.2014.године пред јавним тужиоцем одлучио је да се брани ћутањем.

На припремном рочишту дана 02.06.2014.године изјаснио се да није крив за дело за које је оптужен, а на главном претресу дана 15.09.2015. године навео је да није урадио оно што му се оптужницом ставља на терет, да је у тренутку када се догодио немили догађај био на свом радном месту, да је у шест часова отишао од куће и видео мајку како спава, да је у седам био у Прекршајном суду у Београду на свом радном месту, да је по изласку из Прекршајног суда у 15,15 часова отишао до Ђерам пијаци и да је кући стигао око 18,30 часова. Врата њиховог стана се никада нису закључавала иако је његова мајка била 90% слепа сматрао је да она није у затвору и

да не треба да буде закључана, али му се тога дана када се вратио кући учинило да су врата закључана. Видео је да мајка спава па је заспао и он јер је био уморан, пробудио се три до четири сата касније, на мајци није ништа приметио и помислио је да и даље спава. Спремио је храну за себе и мајку а мајци је и пре одласка на посао оставио храну што је свакодневно радио. Око 23,30 часова приметио је да је његова мајка и даље у истом положају, хтео је да позове Хитну помоћ, али је махинално опозвао ЈКП у Рузвелтовој, затражио је помоћ од њих, не зна како му се догодило да позове погребне услуге а не Хитну помоћ и да мисли да је вероватно у новинама видео њихов број телефона. Након што је позвао ЈКП Погребне услуге они су му тражили да се представи, што је он и урадио и након тога је седео и чекао, очекивао је неки покрет од мајке јер се често дешавало да позове Хитну помоћ али да она до доласка Хитне помоћ буквално оживи, да је он чак помишљао и на самоубиство уколико му је мајка умрла али никог сем мајке није имао. Окривљени је додао да се након извесног времена појавила докторка са два полицајца који су му рекли да остане у трпезарији а они су ушли у собу у којој је умрла његова мајка и затекли велики неред који је његова мајка направила вероватно зато што није добро видела. Његова мајка је често падала по кући, ударала је у све што је стигла и он је често тако затицао по кући а напоменуо је да је желео мајку да смести у Дом за стара лица јер је избегавала да једе и пила је само воду, вршила је нужду у кревет. Полицајци су се у мајчиној соби задржали око два сата и направили су још већи неред а он је за све време био у другој соби у трпезарији, потом је докторка изашла, изјавила му саучешће и он је тада заплакао. Неколико сати касније дошла су два младића и изнели његову мајку, њему је то јако тешко пало, не зна када се пробудио али је лежао у трпезарији на поду, био је на боловању месец дана, а ухапшен је на послу и након хапшења полицајци су га приморали да каже да је он убио мајку али он то није желео да уради. Објаснио је да је његова мајка била полупокретна, да није могла да шета ван куће, да је могла да оде само до купатила, да је стално носила пиџаму, да је била слепа 95%, да је често падала по кући, да ју је затицао голу испод трпезаријског стола, плаву у модрицама, обзиром да се ударала о намештај. Напоменуо је и да повреде на њој пре смрти није приметио до 18.11.2013. године, да након доласка са посла ни са ким није разговарао, да му је познато да је његова мајка одлазила код [REDACTED] и [REDACTED] али да мисли да је [REDACTED] крив за то што се догодило његовој мајци и да је [REDACTED] више пута обијао његов стан. Додао је и да је последњи пут са мајком разговарао 17.11.2013. године око 22,00 часа, односно у недељу, да тада није приметио на мајци било какве повреде, да је његова мајка имала свакодневно повреде на себи, да је падала нон стоп, да се не сећа када је последњи пут уочио повреде на њој као и да се не сећа када је последњи пут водио мајку код лекара због повреда, да код њих кући нико није долазио док је он био ту, а и да му је мајка говорила да су свраћали [REDACTED] и [REDACTED] док он није био кући, да он није прилазио кревету на коме му је спавала мајка дана 18.11.2013. године, нити је кревету прилазио када се вратио са посла, да ујутру када је кренуо на посао није закључао врата стана, већ је само закључао заједничка врата која су делили са комшијом на спрату. Истакао је да са мајком није имао никакав вербални ни физички сукоб. Напоменуо је да се његова мајка месец дана пре критичног догађаја кретала по кући, да није хтела да узима храну већ је пила само воду, односно не воду, већ млеко и јогурт и јела је две до три кришке хлеба.

Након измене председника већа и поновног отварања главног претреса, током

2016. године окривљени је на главним претресима дана 01.06.2016. и 24.06.2016. године у свему остао код овакве своје одбране, истичући да он никада није ни помислио да убије своју мајку, нити било какво зло да јој нанесе, да се ужасно осећа што је због тога оптужен, да је све тако испало, да он осећа кривицу што се није најбоље снашао, ни поводом смрти своје мајке па ни раније када му је умро отац и напоменуо да је иначе све почело после очеве смрти, да су се радиле страшне ствари, да су [REDACTED] и [REDACTED] његову мајку стару од 70 година развлачили од Новог Београда до Пазове, да су хтели њене паре, да је [REDACTED] проваљивао у стан, да је два пута обијао браву, да је он то једном и полицији пријавио, да је он мајку водио у све болнице, да јој је куповао лекове, да се саветовао са лекарима, да мисли да је погрешно што није звао хитну помоћ, да је мајци угађао на сваки начин, да је све радио у договору са њом, да је он њен син јединац, да се на овај начин убија цела породица [REDACTED], да он није имао други стан да оде тамо да живи, а мајку да остави. Додао је и да је мајку кремирао јер је она тако желела и зато што његов покојни отац није купио гробницу за све њих. Напоменуо је и да је са [REDACTED] [REDACTED] увек био у добрим односима, да га је спонтано срео тога дана, да је извео куче, које није било расно и које је пронашао на улици, у шетњу да изврши нужду, да је са њим водио неки небитан разговор, да је иначе тога дана био на послу, да је у повратку купио неке намирнице за кућу, да се не сећа да ли је када је стигао кући погледао мајку, да је узео куче и изишао, да је са [REDACTED] сам причао о томе, да га је питао да ли има неки лекар који би могао да јој помогне, да су можда мало причали и око странке, јер у то време он био члан СНС, да је потом кући дошао око 19,00 часова, да је била ноћ када се срео са [REDACTED] да се не сећа тачно на ком месту су се срели, и да он иначе очев пиштољ никада није држао у руци. Истакао је и да није истина да је мајци давао храну за псе, како је то рекла [REDACTED] већ је мајци храну спремао и хранио је из руке.

У завршној речи навео је да је он осетљив и романтичан човек, да се бринуо и о свом оцу и о својој мајци, да због тога није ни стигао да заснује своју породицу, да су разне комшинице на претресима причале којешта, да су говориле да су у новинама прочитале то о чему причају, да је тим женама [REDACTED] и [REDACTED] његова мајка бесплатно шила, да им је он помагао али да му оне нису лепо вратиле. Истакао је и да је остао без мајке и без посла који ми је једини извор прихода, да се осећа ужасно као човек оптужен за нешто што није урадио и за један овако гнусан злочин, да он мисли да је [REDACTED] то урадио, да је он за то имао мотив, да му је [REDACTED] била налогодавац, да је [REDACTED] имао резервне кључеве, да се дешавало и да [REDACTED] обије врата од стана, да је [REDACTED] украо новац од његове мајке после смрти његовог оца, да им је покрао накит и важна документа за оставинску расправу, да је водио његову мајку у Пазову, да ју је тамо дрогирао, закључавао и присиљавао да потписује свашта, да му је то све мајка испричала, да се [REDACTED] више година суди са братом [REDACTED], да је он [REDACTED] једва спречио да им не отме имовину, да он то није успео и да је зато [REDACTED] украо резервне кључеве и тога дана сачекао да он оде на посао и да почини овај крвави злочин. Истакао је да је [REDACTED] лопов и лажов који сада слободно шета Пазовом и радује се што ће он да одговара, да је [REDACTED] и украо пиштољ његовог оца, да он није крив, да му није место у затвору, да он није такав човек и предлажио је да га суд ослободи од оптужбе и да га пусти да настави свој живот мирно као и до сада. Додао је да мајку није кремирао да би трагове заташкавао, већ је то била њена изричита жеља, а телефон погребне службе уместо

хитне помоћи није окренуо намерно него грешком, гледајући у бројеве телефона из "Политике", у таквом стању и у том тренутку.

Из извештаја о форензичком прегледу лица места МУП РС ДП Пу за град Београд УКУП Одељење за оперативну криминалистичку технику број Кт.100-2566/2013 од 21.11.2013. године утврђено је да су криминалистички техничари прегледом лица места које се налази на Новом Београду у улици [REDACTED] број [REDACTED] у стану број [REDACTED] у спаваћој соби на кревету затекли тело покојне [REDACTED]. У лежећем положају на леђима, са рукама затеченим преко стомака, са опруженом десном ногом а левом благо савијеном у колену и главом окренутом према левом рамену. Визуелним прегледом тела покојнице уочени су подливи у пределу лица, видном повредом носа и подливима у пределу обе ноге у виду печата. Лице места и тело покојне [REDACTED] су фиксирани фотографисањем у затеченом стању.

Ради утврђивања узрока смрти покојне [REDACTED] спроведена је обдукција, дана 19.11.2013. године у 14,00 часова, по записнику Одељења за судску медицину ИПСМ ВМА редни број књиге леша С.260/2013 и то од стране обдуцента др Наднице Маринковић. У записнику је дат спољашњи налаз, потом унутрашњи налаз и патоанатомске дијагнозе, те на послетку мишљење да је смрт [REDACTED] насилна и наступила је услед изливања крви између тврде можданице и мозга и следственог притиска на мозак. Изливање крви између тврде можданице и мозга, преломи костију лица као и друге споља и унутра описане повреде нанете су дејством тупине тешког и замахнутог механичког оруђа. Преломи VII и VIII ребра са почетним срастањем нанети су дејством тупине тешког и замахнутог механичког оруђа у ранијем периоду. Записник о обдукцији је пропраћен са 8 фотографија тока обдукције.

Сведок [REDACTED] испитана на главном претресу дана 15.09.2015. године навела је на питање браниоца да је на основу наредбе тужиоца урадила класичну судско медицинску обдукцију којом је установљено мноштво крвних подлива по читавом телу, по различитим деловима тела, да је установљена једна рана потколенице десне ноге и у унутрашњем налазу излив крви између тврде можданице и површине мозга те прелом тела десне јагодичне кости и прелом врата десне гране доњовиличне кости. Напоменула је да што се тиче врата и груди, крвни подлив у пределу врата око десног рога подјезичне кости и крвни подлив левог режња штитасте жлезде, да је у пределу VII и VIII ребра установљено са десне стране формирање новог коштаног ткива у смислу зарастања прелома који су настали у неком ранијем периоду.

На основу овог обдукционог записника, извештаја о увиђају и других тада постојећих докумената, судски вештак специјалиста судске медицине др Бранимир Александрић извео је вештачење окончано 14.01.2014. године. У свом закључку вештак истиче да је обдукција урађена око 11 сати након проналаска леша, те описује многобројне повреде на глави покојнице у виду крвних подлива и нагњечина коже са описом њиховог положаја, изгледа и величине као изливања крви између тврде можданице и целе десне полутине великог мозга, те повреде на врату у виду крвног подлива на десној страни врата и око леве штитасте жлезде, те преломе VII и VIII десног ребра и на рукама и то преко целе надланене стране десне подлактице и десне

шаке, са огуљотинама и преко доње половине надланене стране леве подлактице и леве шаке са огуљотинама, те многобројне крвне подливе на ногама-спољашној страни десне бутине, десног колена и десног стопала, као и леве бутине, левог колена, потколенице и левог стопала, уз огуљотине.

Мишљење судског вештака је да је са сигурношћу смрт [REDACTED] насилна и да је наступила услед притиска на мозак акутним изливањем крви између тврде можданице и мозга из раскиданих можданичних крвних судова. Наведено акутно изливање крви између тврде можданице и мозга из раскиданих можданичних крвних судова, са следственим притиском на мозак, представљало је у време доношења и само по себи процењено, тешку и по живот опасну телесну повреду која се и завршила смртним исходом. Благовремено пружање прве лаичке помоћи у виду позивања Хитне помоћи или одвођење овако повређене особе у здравствену установу, могло би даљим спровођењем дијагностичких и терапијских мера, да спречи настајање смртог исхода. Према томе, смрт [REDACTED] је у директној узрочно-последичној вези са задобијеним повредама главе, односно непосредно са повредама у виду раскида можданичних крвних судова. До раскида можданичних крвних судова могло је доћи због било ког ударца у пределу главе и лица. На основу обдукционог налаза, закључује се да је [REDACTED] задобила најмање 10 удараца у пределу главе и лица, где су искључиво задобијеним ударцима и настале повреде на глави, а са друге стране боја свих повреда на глави и лицу као и на врату, рукама и ногама указују да су све ове повреде настале један за другом у релативно кратком временском интервалу, на неколико сати пре смрти што се не може прецизно одредити. На основу лешних особина процењује се да је смрт [REDACTED] наступила најмање око 24 часа пре вршења обдукције, а узимајући у обзир да је [REDACTED] наводно отежано дисала у раним јутарњим часовима 18.11.2013. процењује се да је њена смрт наступила у поподневним часовима 18.11.2013. године. Све повреде на глави и лицу, као и на рукама и ногама, настале су виšekратним активним ударцима један за другим у релативно кратком временском интервалу, тупином каквог механичког оруђа не тако чврсте конзистенције, у конкретном случају највероватније стиснутом песницом. [REDACTED] задобила је најмање 10 удараца у пределу главе и лица; по ногама је задобила најмање 15 удараца, а по рукама се број удараца не може ни приближно одредити, с обзиром да су спољашње стране обе подлактице и обе шаке биле дифузно крвљу подливане али се закључује да је број удараца био велики. Повреде са обе стране врата, настале су стискањем врата прстима-шаком. Обдукцијом тела покојне [REDACTED] установљене су и „старе“ повреде на грудном кошу у виду прелома VII и VIII десног ребра у предњој пазушној линији без дислокација; ови преломи су били са „формираним коштаном задебљањима почетног срастања“, а око ових прелома су још увек постојали мрљасти крвни подливи, при чему на кожи грудног коша обдукцијом нису установљени крвни подливи, према томе на основу оваквог описа ових повреда процењује се да су ови преломи настали на око најмање две недеље пре смрти. Наведени преломи два суседна ребра настали су најмање једним ударцем тупином механичког оруђа, не тако чврсте конзистенције, као што су ударци стиснуте песнице, лактом и слично. Крвни подливи на обема ногама који су били рђасте до зеленкасте боје, укупно шест крвних подлива, настале су процењено на око пет до десет дана пре смрти. Ове повреде су настале виšekратним ударцима тупином механичког оруђа не тако чврсте конзистенције, као што су ударци стиснутом

песницом, лактом, каквим предметом и слично.

Остајући у свему при овом писменом налазу и мишљењу судски вештак је на главном претресу дана 15.09.2015. године на питања браниоца објаснио да је смрт [REDACTED] насилна и настала је услед изливања крви између тврде можданице и мозга, а до изливања крви је дошло из растављених можданичних крвних судова, а ово изливање крви је довело до притиска на мозак и следствене парализе свих његових центара, што је и крајње довело до смртног исхода. До раскида можданих и крвних судова је дошло дејством силе на глави, а према обдукционом записнику, [REDACTED] је задобила најмање десет удараца у главу и лице и сваки од ових удараца је могао да доведе до раскида можданичних крвних судова и следствено изливање крви са смртним исходом. Вештак је објаснио и да је [REDACTED] затечена у кревету у пиџами са засуканим рукавима, па према томе делови тела који су били покривени пиџамом нису морали бити видљиви, односно на овим деловима тела због покривености пиџамом нису биле видљиве повреде. Истакао је да бројне повреде по лицу које је практично било сво у модрицама, као и сливени крвни подливи по подлактицама су морали бити видљиви уколико особа наравно није била покривена неким чаршавом или ћебетом. Повреде на ногама које су биле рђасто зеленкасте боје настале су на око пет до десет дана пре смрти и самим тим су од тада биле видљиве.

Након промене председника већа и поновог отварања главног претреса и на тражење последњег браниоца, исти вештак је приступио и на главни претрес дана 07.07.2016. године те је на питања браниоца поновио своје раније изнете закључке и још једном нагласио да се не може прецизирати који је од ових десет удараца у пределу главе и лица [REDACTED] довео до раскида можданичних крвних судова и искључио сваку могућност да је било која од повреда на глави и лицу настала услед пада, те да су једино повреде на истуреним деловима ногу, односно у пределу оба колена могле евентуално настати услед пада; све друге повреде како на рукама, тако и на ногама, као и на трупу настали су искључиво активним ударцем. Што се тиче старих повреда, само су повреде на левом колону могле настати услед пада, а све остале повреде су настале активним ударцима. На питање јавног тужиоца објаснио је и да су констатовани преломи два ребра били без дислокације, па су према томе били како појединачно, тако и скупа процењено лака телесна повреда, а с обзиром да се ради о два суседна ребра, ови преломи су настали једним ударцем. Због оваквих прелома ребара који су без дислокације, повређена особа осећа само болове лаког до умереног степена, али преломи као такви не ремете битно функцију дисања, а што се тиче могућности кретања са оваквим преломима ребара, повређена особа може да се активно креће, али како је код оштећене установљен декубитус у задњим деловима тела и пете, то апсолутно говори за дуготрајно лежање особе у кревету, односно за дуготрајну непокретност у смислу самосталних активних покрета.

За овим је окр.Зоран Лаловић навео да не зна ко је могао те ударце да нанесе, да он то сигурно није, да је његова мајка била скоро слепа, да уопште није чуо ко је удара, нити се са таквима дружи, да није ни пса ударио, а камоли своју мајку, да не зна ко је то његовој мајци учинио, да је она падала, да ју је налазио у разним ситуацијама, поред кревета, поред WC шоље, да се ударила у калу, орман, да ју је једном када је

повредила ногу одмах водио у Дурмиторску, купио јој неку маст за ту повреду, да он није знао за повреду ребара, иначе би је водио лекару, да није имао новца да би јој нашао некога ко ће стално да је пази, да је мајци помогао максимално и да јој је куповао све што јој треба и гомилу лекова.

Судски вештак др Бранимир Александрић је потом изјавио да нема коментар на ове наводе окривљеног.

Оцењујући напред наведене доказе суд их је у потпуности прихватио утврдивши да су међусобно сагласни, на извештај о форензичком прегледу лица места и обдукциони записник ни једна страна у поступку није имала никаквих примедби, нити их је доводила у сумњу, као ни на сведочење обдуцента, а посебно суд наглашава да је оценио да је судско-медицинско вештачење допуњено испитивањем вештака на претресу урађено у свему у складу са правилима ове струке и науке, да је објективно засновано пре свега на претходно утврђеном стању и повредама у спољашњем и унутрашњем налазу из обдукционог записника, уз увид и обухватање и других тада постојећих докумената и на крајње прецизан и исцрпан начин, те да је непристрасно и дато од искусног специјалисте ове струке, чије оспоравање од стране окривљеног није било убедљиво, о чему ће касније бити речи.

У овом доказном поступку, утврдивши на наведени начин узрок смрти, надаље, а на околности и чињенице односа окривљеног са покојном мајком, као сведоци испитани су њихови сродници.

Сведок [REDACTED] испитан у претходном поступку дана 14.02.2014. године навео је да његов брат [REDACTED] преминуо 18.06.2009. године, да му се у пролеће 2010. године [REDACTED] више пута јављала телефоном рекавши да је [REDACTED] туче као и да се плаши због пиштоља марке „Берета“ који је остао иза покојног [REDACTED] да је он због тога и отишао у Београд код ње и предложио [REDACTED] да заједно оду у ПС Нови Београд да пријаве Зорана, да су они то и урадили и да се [REDACTED] тада одрекла пиштоља марке „Берета“ у корист државе без права надокнаде. Објаснио је да је након тога [REDACTED] молила да дође код њега у Нову Пазову и да је остала од марта 2010. године, да је код њега била пет до шест месеци, да се [REDACTED] септембра 2010. године вратила у свој стан, а да је у Нову Пазову поново дошла септембра 2011. године. [REDACTED] се даље жалила да је Зоран туче, да хоће да прода стан у Београду и кућу у Новој Пазови, да је он због тога предложио [REDACTED] да са њим закључи уговор о доживотном издржавању, да су они то и урадили, да је Зоран потом звао и рекао да ће мајку примити назад кући уколико они претходно раскину потписани уговор о доживотном издржавању, на шта је он и пристао и што су они урадили октобра 2011. године. Почетком јула 2011. године [REDACTED] је отишла за Београд, али је након два дана поново дошла у Нову Пазову са кесом и била је плава по телу што му је рекла његова супруга, а он је предложио да Зорана пријаве у ПС Нова Пазова. Јула 2011. године [REDACTED] је отишла за Београд и од тада са њом није имао никакав контакт. Он о смрти покојне [REDACTED] сазнаје од њеног рођеног брата [REDACTED] који је [REDACTED] раније виђао и који је код [REDACTED] и [REDACTED] долазио из Лознице у време када је [REDACTED] код њих боравила и који је био задовољан условима у којима [REDACTED] живи. Додаје и да се [REDACTED] највише жалила на Зоранову склоност ка алкохолу и да је Зоран туче, да је он након [REDACTED] смрти Зорана видео само неколико

пута, али да са њим није разговарао о томе зашто туче мајку, да повреди на [REDACTED] никада није приметио и да му је о томе причала супруга, да је у јулу 2011. године приметио да је [REDACTED] мало дементна, а [REDACTED] је за време боравка код њега у Новој Пазови ишла по комшилуку и причала да је Зоран туче. Исти сведок је додатно испитиван у претходном поступку и дана 18.03.2014. године којом приликом је додао да се марта месеца 2010. године [REDACTED] у телефонском разговору жалила и плакала како је Зоран продао њене две шиваће машине „Сингер“ и „Багат“ и молила га је да дође код њега јер ју је Зоран и тучао.

Сведок [REDACTED] у свом исказу на главном претресу дана 13.10.2015.године након што окривљени није имао питања за њега, на питања председника већа навео је да је Зоранов отац [REDACTED] његов полубрат по оцу, да га је након [REDACTED] смрти 18.06.2009.године [REDACTED] више пута звала и говорила му "помагај, туче ме син", као и да је више пута долазила сама код њега кући. Једном приликом одвео ју је у ПС Нови Београд да то пријави, а полицајац је тада на цедуљи записао број и рекао да обавезно пријави уколико је буде тучао. Напоменуо је да он никада није видео да Зоран Лаловић туче своју мајку [REDACTED] нити је видео повреде на њој, да је [REDACTED] ише пута боравила код њих, некада дуже, некада краће, да се увек жалила на Зорана, да јој је његова супруга често плаћала превоз од Београда до Нове Пазове када би је неко довезао, да је он једном приликом, када је [REDACTED] била код њих, звао њеног рођеног брата да позове Зорана да са њим разговара, да је он разговарао и да је потом Зоран једне вечери дошао са неким другом и одвезао [REDACTED]. Додао је да се [REDACTED] после извесног времена вратила код њих у пицами, да их је последњи пут видео када су раскинули уговор о доживотном издржавању, да од тада до њене смрти није контактирао са [REDACTED] да није контактирао ни са Зораном Лаловићем, као ни да не може да се сети прецизних датума када је [REDACTED] олазила и одлазила од њих.

Услед промене председника већа овај сведок је због одредбе става 2 члана 406 ЗКП позван и на главни претрес дана 07.07.2016.године када је пре свега изјавио да остаје код своје одлуке да не жели да се користи својим правом из члана 94 ЗКП и да остаје код онога што је до сада говорио. На питања браниоца да ли је некада окривљеног видео у алкохолисаном стању изјавио је да је окривљени пио и док му је отац био жив, не само после очеве смрти, само што пре није правио глупости. То да је волео да попије, не значи само једну чашицу пре ручка нпр., него и да буде пијан. Код њих у Београд сведок је долазио сваки месец јер је доносио кирију јер је отац окривљеног имао два локала на изнајмљивање и виђао је пуно пута окривљеног да је био пијан. У њихов стан је долазио најмање месечно двапут. Нпр. пита његову мајку "где је [REDACTED], тако су га звали, а она му каже "ено га доле у гаражи са неким друштвом пије". Око раскида уговора о доживотном издржавању он се са [REDACTED] није посвађао, а Зорану је и честитао што ће он да се стара о мајци и том приликом су се њих двојица видели последњи пут. После тог дана он покојну [REDACTED] није више звао, ни са њом контактирао, а на питање зашто, рекао је да није за то имао разлога, односно није хтео да он буде за нешто крив. Потврдио је да је једном ишао са [REDACTED] у ПС Нови Београд где јој је један полицајац рекао да она позове када је Зоран буде тучао. Она није хтела да подноси кривичну пријаву против сина, па то није хтео ни Видак. Када је једном дошла код њих у пицами таксијем, и била сва плава, није хтела да иде код лекара за уверење о томе, како јој је то рекла полиција у

Пазови да уради. То када је ишао са њом у ПС Нови Београд била је јесен, тако да је она била обучена и он на њој није видео никакве повреде, нити ју је за повреде питао, а она је рекла "туче ме син, шта да радим". Једно време, наводи сведок, ни он није знао шта да се ради, звао је [REDACTED] брата да утиче на Зорана јер је брука да се мајка и син тако не слажу. На сахрани свог брата је био, а на сахрани [REDACTED] није. [REDACTED] је још када су њеног супруга сахрањивали рекла да хоће да буде она ту сахрањена, уз њега у Пазови и [REDACTED] ој је спремио за то њену слику да се постави, за шта му је она дала 200 евра, а после је испало да је она сахрањена на Новом гробљу и тамо није хтео да иде јер је то било супротно ономе што је он очекивао. Тврди да он [REDACTED] није терао из своје куће, него је њу вукло да се врати сину и он то њој није бранио. На питања председника већа изјавио је да ни он, ни његова супруга никада нису имали кључеве од стана на Новом Београду, није им био потребан, нити су имали кључеве од тих пар локала. Када би долазио на Нови Београд у стан су га пуштали или његов брат док је био жив или [REDACTED], после, када је Зоран почео да је туче, сведок више није долазио. Уговор о доживотном издржавању, 2013. године је трајао неколико месеци све док [REDACTED] није рекла да хоће да буде код сина. Ништа друго, тврди сведок, он није размишљао него да ли ће њих двоје, мајка и син, да живе лепо, да се не брукају а не шта ће свет да каже да ли њега и жену [REDACTED] више не занима од како је раскинула уговор, а они изгубили материјални интерес.

Сведок [REDACTED] испитана у претходном поступку дана 14.02.2014. године навела је да је након [REDACTED] смрти [REDACTED] звала телефоном и жалила се да је Зоран туче, малтретира, да су она и њен супруг дошли за Београд, да им је показала метални пехар којим ју је Зоран тукао, да уколико остане кући то ће бити њен крај, да су због тога отишли у ПС Нови Београд и случај пријавили полицијским службеницима, да су након тога одвели [REDACTED] за Нову Пазову како би неко време остала код њих, да је тада окупала [REDACTED] и видела бројне плаве повреде по леђима, ногама и на глави, да је [REDACTED] боравила код њих пет до шест месеци и да је потом тражила да зову Зорана да дође по њу. Додала је и да је [REDACTED] власник два локала у Новој Пазови због чега је њен супруг сваког месеца ишао за Београд и новац од кирије предавао [REDACTED], да ју је [REDACTED] након тога више пута звала телефоном и жалила се да је Зоран туче и малтретира, да јој отима новац и троши за своје потребе, да је у марту 2011. године [REDACTED] поново дошла код њих у Нову Пазову, да је била узнемирена и уплакана, да је звала њеног супруга жалећи се да је Зоран туче и да више не може да издржи, да је њен супруг поново отишао и довео [REDACTED] у Нову Пазову, да ју је она поново окупала и поново је видела бројне повреде које је имала по телу и глави, да је предложила [REDACTED] а оду у ПС Нова Пазова како би га пријавили, да су јој у полицијској станици рекли да мора да оде до дома здравља по потврду од лекара и да се [REDACTED] дага предомислила. Након тога супруг и она су са [REDACTED] закључили уговор о доживотном издржавању јер се [REDACTED] плашила да ће Зоран продати стан и кућу у Новој Пазови, да је [REDACTED] боравила код њих од марта 2011. до јула 2012. године и да је у међувремену у пар наврата одлазила за Београд. При крају [REDACTED] боравка код њих [REDACTED] се договорила са сином да раскину уговор о доживотном издржавању што су они и урадили. Након два дана покојна [REDACTED] изненада је дошла за Нову Пазову не знајући да објасни како је дошла и ко ју је довео, рекла је да је Зоран држао закључану, да јој није давао да изађе напоље, да јој није дао храну због чега је морала да једе храну за псе, да ју је Зоран тукао, да је

код њих провела два дана и потом опет инсистирала да позову Зорана. Неколико дана касније [REDACTED] је поново дошла код њих у пижами која је била прљава, кесом и са неколико кључева, она је поново окупала и видела бројне повреде по глави и телу. Све се то дешавало јула 2011. године након чега је Зоран дошао у Нову Пазову и одвео [REDACTED] кући а од тог момента они више нису имали контакте са [REDACTED]. Зоран је долазио једном месечно у Нову Пазову и узимао новац од издавања локала. Од брата покојне [REDACTED] сазнали су да је [REDACTED] преминула.

Сведок [REDACTED] испитана на главном претресу дана 13.10.2015.године на коме окривљени за њу није имао питања, на питања председника већа навела је да све информације о породичним односима између [REDACTED] њеног сина Зорана Лаловића има само из [REDACTED] риче, да никада није видела да Зоран [REDACTED] туче, али да је видела корпус деликти када је [REDACTED] лазила код њих, да је била сва плава и тада је говорила да је тукао Зоран. Након смрти њеног девера, а [REDACTED] супруга, [REDACTED] је стално звала телефоном, долазила је често и жалила се на Зорана. Објаснила је да је [REDACTED] лазила сва плава, да би се код Зорана враћала када је прођу болови, да је два пута била код њих у дужим интервалима, једном пет месеци (мисли од пролећа 2010. до јесени 2010.године), други пут десет месеци у јесен 2011.године до касног лета 2012.године, да је она [REDACTED] ише пута водила у полицију и у Новој Пазови и на Новом Београду, да им је полицајац говорио да поднесу тужбу против Зорана Лаловића, али да она у томе није хтела да учествује јер је [REDACTED] била лабилна личност. Више пута је код њих долазила на дан, два, три, долазила је таксијем у пицами, а она је плаћала тај такси. Додала је и да су јој лета 2012.године рекли да се определи да ли ће да се врати код Зорана или ће остати код њих, да је [REDACTED] дабрала Зорана и да од тада више никакав контакт нису имали. Повреде на [REDACTED] телу је видела када ју је купала као мајка малу бебу, повреде су биле углавном на леђима и по бутинама са спољашне стране. [REDACTED] је говорила да је Зоран шутира и да је удара, а када би ти болови престали онда је говорила да је он не туче. Док су ти болови трајали Зоран Лаловић је некада позивао телефоном, али је [REDACTED] дбијала да га чује, а када болови престану и када јој прораци мајчински инстинкт, она је тражила да га чује, и тада је говорила да је он не туче.

Сведок [REDACTED] испитан у претходном поступку дана 14.02.2014. године, навео је да га је 2011. године [REDACTED] обавестио да је његова сестра [REDACTED] дошла код њега у Нову Пазову, а да тамо борави зато што је син Зоран туче, да ју је Зоран психички и физички малтретирао, да је он тада рекао [REDACTED] да не може одмах да дође јер води рачуна о својој ћерци која је лице са посебним потребама, да је након петнаест дана дошао у Нову Пазову, да је видео да је [REDACTED] мала леп смештај код [REDACTED] и добре услове за живот, да му је тада [REDACTED] лично рекла да ју је Зоран тукао и да је морала да побегне из стана код свог девера [REDACTED]. Додао је и да му је [REDACTED] рекла да је приликом доласка [REDACTED] на њеном телу видела бројне повреде, да је тада својој сестри рекао да је потребно да оствари нормалан однос са Зораном и да не прави проблеме, да се врати у своју кућу у Лозницу и да је након извесног времена позвао телефоном Зорана питавши га зашто туче своју мајку, да му је рекао да се смири и да настави нормалан живот, да му је Зоран одговорио да то није тачно и замолио га да зове [REDACTED] да утиче на њу да се врати за Београд. Након два-три месеца [REDACTED] га је позвала телефоном и замолила га да зове Зорана, да јој јави да ли Зоран брине о себи, да ли има довољно средстава

за живот. Два-trи месеца nakon тога чуо је да се [REDACTED] вратила за Београд и био је задовољан што се ситуација смирила. Након тога више пута се чуо и са Зораном и са [REDACTED] све је било у реду два-trи месеца, а потом је поново добијао позиве и од [REDACTED] од Зорана да су настали проблеми између њих, да је од [REDACTED] чуо да је [REDACTED] имала на књижици око 8.000 евра, да је Зоран узео сав новац и да га је потрошио, да је он звао Зорана и питао да ли је то тачно, а Зоран му је рекао да се ради о суми од 5.000 евра. Пред Ђурђевдан 2013. године поново су га звали и Зоран и [REDACTED] калећи му се да су поново у свађи, он им је рекао да су они мајка и син и да морају сами да реше своје проблеме. У јуну или јулу 2013. године позвао је Зорана и [REDACTED] њихов фиксни телефон, али је утврдио да је тај телефон искључен. Три дана пред смрт његове сестре Зоран га је позвао и рекао да је [REDACTED] тешко болесна и да треба да је воде лекару, он је Зорану рекао да позове хитну помоћ, Зоран му је рекао да их је звао, али да они неће да дођу, да га је Зоран сутрадан поново звао рекавши му да су јој лекари хитне помоћи дали терапију у виду лекова, да је он тада тражио Зорану да чује своју сестру али му је он рекао да је [REDACTED] узела лекове, да не може да говори, да је он инсистирао да разговара са њом, да се на телефон тада јавила [REDACTED] и да је неразговорним гласом рекла: „Е, мој Рајо! Е, мој Рајо!“, да су то биле последње речи које је чуо од своје сестре [REDACTED] да је наставио разговор са Зораном питавши га зашто [REDACTED] тако говори а да му је Зоран одговорио да је пала и да се ударила. Следећег дана око 14,00 часова Зоран га је позвао и рекао да је [REDACTED] преминула претходне ноћи око два ујутру, а да је питао Зорана када ће бити сахрана а он му је одговорио да ће тело бити кремирано, а да се он томе противио али да није успео да убеди Зорана да промени своју одлуку. Придружио се кривичном гоњењу и истакао је одштетни захтев чију ће висину накнадно одредити.

Сведок [REDACTED] испитан на главном претресу дана 13.10.2015. године, након што је изјавио да при овом исказу код тужиоца у свему остаје и пошто окривљени, нити бранилац нису имали за њега питања, на питања председника већа навео је да је своју сестру [REDACTED] видео 1994.године када је долазио на сахрану брата и снахе, да ју је потом видео 1998.-1999.године када је долазила на гробље оцу и мајци на Задушнице, да су углавном контактирали телефоном, да ју је последњи пут видео када су га звали да дође у Нову Пазову негде две године пре њене смрти. Напоменуо је да има ретардирану ћерку око које има доста обавеза, да је у Нову Пазову отишао на позив [REDACTED] и [REDACTED] да је [REDACTED] ила код њих, да су они говорили да је [REDACTED] рекла да је Зоран њу тукао, да је плава, да је [REDACTED] ту све време седела и то потврђивала. Договорили су се да [REDACTED] стане још једно време у Пазови, а да потом пређе код њега када заврши кућу на дедовини. Једном приликом звао је телефоном [REDACTED] ји му је рекао да хоће да се убије, да му је мала плата, а он је Зорану рекао да дође код њега, да је то његова дедовина. Када је био у Пазови, [REDACTED] је говорила да хоће да се сахрани код мужа у Пазови, а када је дошао у Београд, након њене смрти, молио је Зорана да је не кремира, што је он одбио. Додао је и да на [REDACTED] сахрани није био, да је замолио свог синовца да присуствује сахрани, да на тој кремацији није био ни Зоран Лаловић и да му је Зоран рекао да је попио неке лекове и да је преспавао кремацију. Напоменуо је и да на [REDACTED] није видео никакве повреде на глави када је био у Новој Пазови.

По истом основу као и сведок Видак Лаловић овај сведок је поново позван на главни

претрес дана 07.07.2016.године при том изјавивши да и даље не жели да се користи својим правом да као ујак оптуженог не даје свој исказ у предмету против сестрића Зорана Лаловића, те да код својих исказа из истраге и на раније главном претресу у свему остаје, а на питања браниоца поновио је да је сестру последњи пут видео оном приликом код ██████████, односно ██████████ када је његова сестра тамо била, причало се да је син туче па је дошао да виде сви заједно, њих четворо, дакле и ██████████ и његова супруга, да виде шта да се ради. Он је дошао после седам дана, није видео сестри ништа на рукама, ни на лицу, неке повреде споља. Пошто је ██████████ супруга причала како је ██████████ изгледала када ју је купала, он је питао сестру да ли је то тачно, а она је рекла да јесте. На Зорана се она жалила да је не слуша, да прави проблеме, да пије, није се жалила да је он туче, можда то није хтела да прича. Он јој је предлагао да дође код њега пошто је завршавао кућу, али је она рекла да не може да остави сина, да дође без њега. Док је била у Пазови, она га је замолила да позове Зорана на телефон да види како је, па је он тако и урадио, Зоран је плакао, говорио да тешко живи, тврдио да мајку није тучао, да хоће да се убије јер му је мала плата. Једном му је, када је звао телефоном, Зоран рекао да је она пала и да се ударила, он му је рекао да зове хитну помоћ, а Зоран је рекао да они неће да дођу, а сестра му је на телефон тада говорила "Е мој ██████████" и ништа друго.

Суд је прибавио списе предмета Основног суда у Сремској Митровици Р.бр.911/11 из којих је утврђено да је ██████████ као прималац издржавања закључила са ██████████, ██████████ као даваоцима издржавања уговор о доживотном издржавању дана 17.10.2011. године када је овај уговор достављен том суду на оверу, а којим уговором је предвиђено да ██████████ све своје непокретности (стан, подрум и гаража на Новом Београду, те стамбено пословни објекти и земљиште у Новој Пазови) оставља у наслеђе своме деверу и јетрви ██████████ и ██████████ а који су заузврат обавезни да је издржавају до смрти, а по смрти по месним обичајима и сахране. На записнику са рочишта од 31.10.2011. године судија је установио да се ██████████ не сналази приликом оријентисања у времену и одређивању датума и сама изјављује да је мало узрујана, али јој је јасно да су њени јетрва и девер даваоци издржавања и изјавила да се они већ брину о њој и да јој је помоћ потребна и да је сагласна да се њене некретнине, након њене смрти, пренесу у њихово власништво и изјавила је да има једног сина, Зорана. Пошто је суд наложио да му се достави налаз и мишљење неуропсихијатра о њеној способности да схвати значај и последице предметног правног посла, од стране др Милице Лазовић, спроведено је овакво вештачење, са датумом 01.11.2011.године. У истом је наведено да је ██████████ уз податке о себи, навела да има и сина алкохоличара који се није женио, малтретирао је и њу и супруга, а после смрти супруга наставио да је малтретира, отима јој пензију и туче је, због чега је она и напуштала сина и долазила код девера и преселила се у Нову Пазову, те да жели са девером да закључи поменути уговор о доживотном издржавању. Закључак специјалисте неуропсихијатра по обављеном прегледу ██████████ да ██████████ не показује знак неке трајније или привремене душевне болести, нити знакове неког привременог душевног поремећаја, да показује знаке психоорганског синдрома лакшег степена, али да те психоорганске промене не оштећују њену способност за расуђивање, да ██████████ схвата значај и последице правне радње које предузима, односно склапање уговора о доживотном издржавању и способна је да слободно изрази своју вољу. Након тога дана 14.11.2011.године суд је потврдио да су овај уговор странке

својеручено потписале, да су упозорене на последице закључења уговора, а нарочито на одредбе чл.195 Закона о наслеђивању и да су странке изјавиле да су уговор сачиниле и потписале без икакве присиле и принуде, слободном вољом.

Сведок [REDACTED] лекар, специјалиста опште медицине у Заводу за здравствену заштиту радника МУП у Београду, испитана у претходном поступку дана 14.02.2014. године, навела је да је [REDACTED] дуго година била њен пацијент, али да је ретко долазила у ординацију, да јој је две-три године пре критичног догађаја неко из пратње покојне [REDACTED] рекао да [REDACTED] има проблема са сином, да је [REDACTED] била нередован пацијент, да није поступала по њеним упутима, да је већ била болесна од јетре са лошим налазима, да је у последње време приметила да је [REDACTED] била конфузна и заборавна а сходно њеним годинама, да је двадесетак дана пре критичног догађаја била у послеподневној смени у ординацији када је дошао син покојне [REDACTED] Зоран који је тражио да разговара са њом и који се жалио да је [REDACTED] заборавна, да је често затиче без одеће, да је дементна, да не може сама да се брине о себи и да је тражио савет од ње шта да ради. Рекла му је да је потребно да организује сталну негу и надзор покојне [REDACTED] да је он рекао да је то немогуће јер су његова примања 20.000 динара и да је отишао. Десет до петнаест дана након тога на службени телефон позвао је мушки глас који се представио као син покојне [REDACTED] рекао је да му је мајка умрла и тихо неразговорно рекао: „Реците да је била болесна“, након чега се разговор завршио. Додала је и да [REDACTED] у ординацију никада није долазила у пратњи свога сина Зорана већ је долазила са својим мужем Рељом.

Сведок [REDACTED] испитана на главном претресу дана 13.10.2015. године, навела је да [REDACTED] пар година пре смрти није долазила код ње на прегледе, да је [REDACTED] била мирне нарави и мало конфузна, да је у свом исказу код тужиоца навела да је Зоран Лаловић, син [REDACTED], долазио код ње отприлике двадесет дана пре критичног догађаја, што нигде није писмено евидентирано и да јој је рекао да има проблема са [REDACTED] да је дементна и да ју је затицао у свакаким стањима. Потом је сведокиња предочила суду садржину здравственог картона [REDACTED] из 333Р МУП из Београда, улица Дурмиторска бр.9 (у списима предмета на страницама од [REDACTED] са уписима почев од 10.04.2007.године о разним здравственим проблемима-висок крвни притисак, функције јетре, конјуктивитиса, увећање штитне жлезде, катаракте, са преписаном терапијом и упутима за специјалисте неуропсихијатра, очног лекара, гастроентеролога, интернисте, кардиолога.

За последњих две године њеног живота у здравственом картону уписано је да је 06.12.2011.године била на прегледу код др Драгана Петровића где је констатована дијагноза катаракта и добија упут за очног лекара, да је 01.06.2012.године била на прегледу где је констатовано да има главобољу, зујање у ушима, постављена дијагноза хипертензија, добија четири рецепта, упут за интернисту и упут за лабораторију, да је 23.10.2012.године била на прегледу код др Драгана Петровића где је констатована рана леве потколенице која је наступила пре 15 дана, доктор описује дубоку лацероконтузну рану (контузија је нагњечење, односно ударац, а лацерација је раздеротина) у пределу леве потколенице, праћена флегмоном (дубока упала околног ткива), због сумње на упалу кости, односно остеомиелитис, дат је упут за

преглед ортопеда, да је 24.10.2012.године била на прегледу код др Рибих где је констатовано да син доводи мајку на преглед, рана превијена и очишћена, дат антибиотик "Панклав", дијагноза Л03.1-флегмона (већа упала меких ткива), да је 25.10.2012.године била на прегледу код др Рибих где је констатовано превијање и тоалета ране, да је 31.10.2012.године је била на прегледу код др Драгана Петровића где је констатовано да је рана и даље у прогресији и упућује се васкуларном хирургу, да је 02.11.2012.године била на прегледу код др Рибих где је констатовано да је дат упут за брис ране, да је 07.11.2012.године била на прегледу код др Рибих где је констатована нека бактерија и по тој бактерији је најбоља осетљивост на антибиотик "Ципроцинал" што јој је и прописано, да је 09.01.2013.године била на прегледу где је констатовано да је добила четири рецепта, да је 17.05.2013.године била на прегледу где је констатовано да је донела извештај очног лекара од 12.02.2013.године из кога произилази да има катаракту и старачке промене на жутој мрљи и добила нове упуте за очно, за лабораторију и за интернисту, да је 19.11.2013.године у њеном здравственом картону записала да "син јавља за егзитус у стану мајке Данице и да је била у стању велике деменције", да јој је то јављено телефоном и да на Даници није уочавала телесне повреде док је долазила на прегледе код ње.

Сведок [REDACTED] из Булевара [REDACTED] бр. [REDACTED] стан бр. [REDACTED] испитана у претходном поступку дана 14.02.2014. године, навела је да су већ 40 година комшије породице [REDACTED] да јој је познато да је Зоран конзумирао алкохол и да се лечио од алкохолизма, да јој је то рекла његова мајка покојна [REDACTED] да је априла 2013. године, у вечерњим часовима, око 19,30 часова позвонила на њихова врата покојна [REDACTED] и рекла: „Заго, сејо, да ли можеш да ме примиш да преноћим код тебе? Зоран ће ме убити!“, да је она тада примила [REDACTED] стан, да је [REDACTED] остала код њих око сат времена и тражила само столицу да седне, [REDACTED] се жалила да ће је Зоран убити, да је она тада [REDACTED] рекла да не може да је прими да преноћи јер је очекивала да јој се син, снаја и унуци врате са тренинга, да јој је [REDACTED] рекла да је претходно била са Зораном у кафани, да га је терала да иде кући и да је са собом у њен стан донела Зоранову акт-ташну, кључеве од куће и своју торбу, да је у свежњу било 20 до 30 кључева, да је приметила да је [REDACTED] имала модро десно око и да је претпоставила да ју је Зоран ударио и нанео повреду. Додала је и да је у том тренутку Зоран који је био у алкохолисаној стању, зазвонио пред вратима стана, да је лупао и да је она тада заједно са [REDACTED] лифтом дошла до ходника испред врата стана и рекла Зорану да је [REDACTED] позлило, да ју је нашла у приземљу зграде и да сада иде кући. [REDACTED] отишла у свој стан, она се вратила у свој, а Зоран јој се захвалио што је помогла [REDACTED]. Додала је и да је 18.11.2013. године, око 18,30 часова, на врата позвонио Зоран, који је био јако узнемирен и питао да ли је ту њена снајка која је лекар како би дошла и прегледала [REDACTED] да је она одговорила да њена снајка не живи ту, да је Зоран тражио њеног сина, да му је она рекла да ни он не живи у стану, да је он тада рекао да је [REDACTED] модра, да јој иде крв и да је најбоље да позове мртвозорника. Рекла је Зорану да је најбоље да позове хитну помоћ, да је Зоран на то рекао да су они хоштаплери и да неће да дођу, да је најбоље да позове мртвозорника, да ју је Зоран два-три месеца пре критичног догађаја питао да ли њена снаја има телефон мртвозорника, у случају да му затреба, да му је она одговорила да њена снаја нема везе са тим, да је Зоран 18.11.2013. године био и код [REDACTED] докторке на истом спрату, која није била у свом стану и да је потом отишао кући. Негде око 20,30 часова позвала је неколико пута кућни телефон [REDACTED] да је хтела

да провери да ли је Зоран звао хитну али да јој се нико није јављао, да је сутрадан око 09,30 часова поново звала али да је телефон био нон-стоп заузет и да је потом дошла и полиција. Додала је и да се априла месеца 2013. године Даница нормално вратила у свој стан а да је Зоран у последња два-три месеца пре смрти сваке вечери изводио своју мајку у шетњу.

Сведок [REDACTED] испитана на главном претресу дана 13.10.2015. године, навела је да је познавала породицу [REDACTED] д када су се сви доселили у исту зграду, да од тада има 38 година, да су били смо у комшијском контакту, да јој је Даница Лаловић некада нешто шила, да јој је пре 20 година [REDACTED] рекла да Зоран пије, да се лечи, да су сво троје ишли на лечење, да је априла 2013.године [REDACTED] дошла на њена врата, склопила је руке и рекла јој "сејо мила могу ли да преноћим код тебе, дај ми само столицу", да је Бобан (тако су звали Зорана), туче и да ће је убити. Тада је приметила да је имала модро једно око. [REDACTED] је и да је 18.11.2013.године у пола седам увече, Зоран позвонио на њена врата и тражио њену снајку која је лекар, да је рекао да је [REDACTED] модра, да је можда већ мртва, да је звонио код друге комшинице која је лекар али да и она није била код куће. Објаснила је да она не живи на истом спрату на коме је живела породица [REDACTED] и да из свога стана није чула никакву галаму и разговоре који допиру из њиховог стана, а да јој је на кремацији [REDACTED] комшиница [REDACTED] из зграде која је из суседног улаза, рекла да је више пута чула галаму из њиховог стана и да је више пута звала полицију.

Сведок [REDACTED] са исте адресе као окривљени и сведокиња [REDACTED] испитана у претходном поступку дана 19.02.2014. године, навела је да комшије [REDACTED] познаје дуго времена, да су за све године слабо контактирали, да је само два до три пута отишла код њих у стан, да се познанство са Лаловићима створило преко њеног супруга, да је пре две године у јутарњим часовима око седам на њена врата позвонила покојна [REDACTED] замоливши је да уђе унутра, да је рекла да је звонила код комшија [REDACTED] али да јој нико није отворио, а да су јој [REDACTED] дали да нешто обуче, да су тада попиле кафу и да ју је [REDACTED] замолила да јој помогне јер је желела да иде у Нову Пазову код девера пре него што се њен син Зоран врати кући, а да је њој то било чудно али да није хтела да је ишта пита и да даље улази у разлоге за такву њену одлуку, а [REDACTED] је тражила на зајам новац за такси, да она новац није имала, па је позвала комшије Илиће како би дошли до телефона њеног девера који су јој дали број, да је она тада позвала [REDACTED] девера и договорила се са њим да [REDACTED] пошаље таксијем до Нове Пазове, а да ће он платити трошкове када стигне. Након тога позвала је такси, дала таксисту цедуљу са именом и презименом [REDACTED] девера и бројем телефона [REDACTED] је тада отишла.

Сведок [REDACTED] испитана на главном претресу дана 13.10.2015. године, навела је да је давно одлазила у стан породице Лаловић док је био жив њен супруг који је умро пре четири године и док је био жив Зоранов отац [REDACTED] да тада није видела никакав инцидент између чланова породице [REDACTED] као и да је у свом исказу код тужиоца описала да је [REDACTED] долазила код ње пре две године и да јој тада није помињала да има неки проблем.

Сведок [REDACTED] кога су обе стране у поступку предложили, испитан на главном претресу дана 24.06.2016.године, навео је да је тачно да се срео то вече са

Зораном Лаловићем, негде око 20,00 часова, у блоку, тј. код зграде бр.2, тј.они је зову двојка, а иначе бр.117, у заједничком блоку 29, да су том приликом причали о спорту и политици, да је он био забринут због неких дешавања у странци и сл., да Зоран Лаловић тада није помињао своју мајку, да се после овог сусрета нису чули, да се о поменутом сусрету нису договарали унапред, али да су се чули предвече, да је вероватно он звао Лаловића, да му је Лаловић том приликом деловао нормално, да он Зорана познаје од 05. или 20.02.2011.године, да је био и код њега кући, да је упознао и његову мајку, да се не сећа када је последњи пут био код Лаловића, да му је Зоранова мајка деловала као мирна, тиха, тј. повучена старица и да се после њиховог расанка то вече, Зоран Лаловић и он се нису чули. Додао је и да су се Зоран Лаловић и он сретали око два до три пута месечно, да су обично шетали заједно или се сретали у куповини, да су се виђали и чешће ако се рачуна и да оду на састанке у просторије странке, где су свраћали и необавезно и да они и иначе живе близу један другог. Напоменуо је и да је од почетка о Зорану Лаловићу стекао утисак да се ради о учтивом и пријатном човеку, да никада није присуствовао некој ситуацији да је Лаловић био агресиван или насилан, да ни у његовом односу са мајком није приметио ништа необично, да се Зоран према мајци понашао нормално, да за смрт његове мајке није чуо од Лаловића већ од инспектора или од комшија, да не може да прецизира колико су времена он и Зоран Лаловић те вече провели заједно, да је могуће да су провели између пола сата-сат, да му Зоран те вечери није помињао мајку и потребу да се њој помогне нити га је питао за лекаре, као и да су све време били напољу и шетали, а Зоран је са собом повео и свог пса.

Након извођења доказа испитивањем напред наведених сведока који су предложени у оптужници од стране јавног тужиоца, испитани су сведоци које су предложили окривљени и његов бранилац, као сведоци алибија окривљеног и као сведоци његовог карактера.

Сведок [REDACTED], испитана на главном претресу дана 16.09.2016.године, навела је да познаје оптуженог Зорана Лаловића око десетак година, да му је у то време 2013.године била непосредни руководилац, да је о њему знала да живи са мајком, да се брине о њој, да ју је све то веома изненадило, да је иначе Зоран Лаловић радио на експедицији, да је био добар радник, да није имала никакве примедбе на његов рад, да је он свој посао радио максимално, да на посао није каснио, нити изостајао, да уколико би морао да изостане, увек би се јављао, тако да би то било "покривено", нпр.што мора да води мајку код лекара и слично. За алкохол или дрогу или било шта томе слично она не зна ништа, никада није тако нешто приметила, нити знала за неки проблем. Додала је и да Зоран није био агресиван, да је био миран и тих, да је Зоран свима причао да је мајку водио код лекара и то да се о њој бринуо, да се њих двоје нису дружили у том смислу да је она ишла код њега кући, да зна да је био јединац, али да не зна ништа о његовим проблемима са другом родбином, да је могуће да је он то држао у себи јер је био такав човек. Напоменула је и да је она била на одмору у време када је Зоран ухапшен, да се не сећа да ли је све до 18.11.2013.године Зоран редовно долазио на посао, да ли је изостајао због мајке, да ли је до тога уопште долазило, да ли је то било чешће него уобичајено, да је иначе она Зорана Лаловића свакодневно виђала на послу, да су седели у истој канцеларији, да је он увек у канцеларију долазио пре ње, да њој није био познат његов фиксни кућни број телефона, нити мобилни телефон, да се Зоран јављао управитељу суда на број

телефона у суду и њој као непосредном руководиоцу, поштујући хијерархију. Додала је и да она не би могла ништа посебно да каже о томе како се Зоран понашао током месеца новембра, пре мајчине смрти, нити после мајчине смрти у периоду до његовог хапшења, јер је она једно време била на одмору, да се сећа да су се једном срели у том периоду, да је размишљала и разговарала са управом да га као вредног радника награде да из звања намештеника пређе у статус референта. Напоменула је и да је видела да је Зоран често ишао у оближњу апотеку у улици Бранка Крсмановића да купује лекове за мајку, и да је видела и да је куповао и храну као и да се евиденција долажења запослених на посао водила, да су се књиге у којој су се они уписивали налазиле на улазу у суд и ујутру се у осам сати враћале у Управу.

Сведок [REDACTED], испитан на главном претресу дана 16.09.2016. године, навео је да није ништа знао о личним и породичним приликама оптуженог, да се нису посећивали, да је њихов једини контакт био на послу за време радног времена, да је иначе Зоран Лаловић као радник своје обавезе одрађивао савесно и задовољавајуће, да је редовно био на послу, да су они радили заједно у истој просторији пар година, све до његовог хапшења, да Лаловић никакво агресивно понашање није испољавао, да се није тукао, да се можда понекад посвађао, као ни да није имао никакве проблеме са алкохолом и дрогом. Додао је и да је знао да је Зорану отац умро, да му је мајка била стара, да зна да је живео са мајком, да се бринуо о њој, да је после набавио и пса, да је виђао да Зоран са посла кући носи хлеб и храну, вероватно и остале потрешштине, јер му је мајка била стара и мисли да је била и непокретна, да није било ништа необично у његовом понашању крајем 2013. године. Навео је и да су њих двојица имали сасвим коректан однос, да му је Зоран који је био члан Савеза бораца и инвалида рата, помогао тако што ми је показао где треба да оде и да се учлани, да се иначе не сећа од кога је чуо за смрт његове мајке, да није био ни на сахрани, да га није посебно звао на телефон да му изјави саучешће, и да је то вероватно учинио када га је видео. Рекао је и да он није у синдикату, да не зна да ли је Зоран Лаловић тражио неку материјалну помоћ због своје ситуације у овом периоду а да је у канцеларији било њих десетак укуључујући и руководиоца, а да је [REDACTED] био у другој канцеларији.

Сведок [REDACTED] испитан на главном претресу дана 16.09.2016. године, навео је да Зорана Лаловића познаје од како је почео да ради као курир у Прекршајном суду, око десет година, још од првог радног дана, да су били у одличним, другарским односима, да је све нормално функционисало, да је знао да живи на Новом Београду са родитељима, да му је отац умро али да није ишао код њега кући, да је имао проблеме као и сви са бедном платом, да последњих пар година нису били у истој канцеларији тако да су се виђали мање, али да су попричали успут. Напоменуо је и да је он свој курирски посао научио од Лаловића, да сматра да је Зоран свој посао свакако добро радио, да не зна да је икада правио неке проблеме на послу, да је био агресиван и слично нити да је конзумирао алкохол. Додао је да он и Зоран Лаловић нису никада отишли на пиће заједно негде, да Зоран од њега никад није тражио паре на зајам нити му је познато да се позајмљивао од некога.

Такође на усвојени предлог окривљеног суд је тражио податке са његовог радног места за критични дан, те је из дописа Прекршајног суда у Београду од 09.06.2016. године утврђено је да тај суд не може поуздано да се изјасни о тачном

времену dolaska na posao Zorana Lalovića dana 18.11.2013.godine, u kom periodu radnog dana je na poslu boravio, kao i kada je sa posla otišao i da zaposleni nisu imali obaveza upisivanja u knjigu na poslu, sve do odluke tadašnjeg v.f. predsednika, od 21.03.2014.godine, kao i da je dana 19.11.2013.godine podneo zahtev za plaćeno odsustvo zbog smrti svoje majke.

Из напред наведених изведених доказа, и то сведочења [REDACTED] и [REDACTED], те [REDACTED] рођака, а и комшиница [REDACTED] и [REDACTED] произилази поуздан закључак да је оптужени Лаловић онај који је [REDACTED] своју мајку, лишио живота наношењем тешке телесне повреде опасне по живот, након претходног вишегодишњег злостављања. Мада не постоје очевици да је оптужени своју мајку иједном ударио, нити на описани начин злостављао, ускраћујући јој потребну негу, ове чињенице убедљиво произилазе из исказа ових сведока, као посредан извор сазнања, у којима они на описани начин наводе речи сада покојне [REDACTED] и њено физичко и душевно стање. Природно је и сасвим уверљиво да је сведокиња [REDACTED] видела бројне модрице на њеном телу, будући да ју је купала, у више наврата, и да јој се [REDACTED] највише и поверавала да је син туче и малтретира, отима новац и троши за своје потребе, да јој не даје храну, због чега је морала да једе храну за псе итд. Сведоци [REDACTED] и [REDACTED] сваки за себе у својим исказима, потврђују да су од [REDACTED] чули да је син туче, и да је услед тога напуштала свој стан и долазила у Нову Пазову у више наврата, а сасвим је неспорно да је са [REDACTED] и [REDACTED] закључила уговор о доживотном издржавању, очигледно желећи да се уклони од окривљеног и његовог злостављања, да би сваки пут после извесног времена, и поред тога у њој преовладала мајчинска брига према сину, те му се враћала. Оно што је сведок [REDACTED] описивао као одлазак са [REDACTED] у ПС Нови Београд, као и њено одрицање од пиштоља покојног мужа, потврђено је неоспореном фотокопијом изјаве [REDACTED] за ПС Нови Београд од 13.04.2010. године да се одриче пиштоља њеног пок. супруга Реље, у корист државе, без права надокнаде, са њеним потписом, као и службеног лица које је узело изјаву, и у којој се наводи да има проблема са сином са којим живи, а који је алкохоличар, као и фотокопијом цедуљице са два броја телефона, који заиста припадају ПС Нови Београд (у списима истраге на страни 86/9). Искази сведока [REDACTED] и [REDACTED] на главном претресу 2016. године, били су у сагласности са њихова два ранија исказа, а приликом њиховог сведочења пред судећим већем, били су убедљиви и није се могла уочити никаква зла намера у односу на оптуженог који је, за разлику од њих, према њима том приликом био врло вербално агресиван и оптуживао их.

Суд је са посебном критичношћу ценио исказе [REDACTED] и [REDACTED] имајући у виду њихов могућ материјални интерес у доживотном издржавању [REDACTED] али у њиховим исказима нема назнака да нису рекли потпуну истину. На исти начин, ово важи и за исказе комшиница [REDACTED] да јој се пок. [REDACTED] жалила да ће је Зоран убити, да је приметила да је [REDACTED] имала модро десно око, и [REDACTED] да је [REDACTED] желела да иде у Пазову пре него што се Зоран врати кући и да јој је тражила новац за такси. Поред тога, не стоје оспоравања од стране окривљеног у виду пристрасности ових њихових комшиница, а на његову штету, јер је евидентно да је сведокиња [REDACTED] наводила, и детаље који о окривљеном и односу са његовом мајком говоре добро – да јој се он захвалио што је његовој мајци помогла,

што је критичног дана око 18,30 часова био јако узнемирен и питао за њеног сина и снајку који су лекари и да је он у последња два до три месеца пре њене смрти, сваке вечери изводио своју мајку у шетњу, тако да је исказ ове сведокиње оцењен као објективан, поготово што те детаље ни сам окривљени није у својој одбрани помињао, као и исказ сведокиње [REDACTED] која је наводила да јој [REDACTED] није помињала да има неки проблем, две године раније и да није видела никакав инцидент између Лаловића. Суд је оценио да наводи сведокиње Загорке о томе да је тражио њену снајку која је лекар, и њеног сина, а који и не живе у њеном стану, не наводе на другачији закључак о кривици окривљеног Лаловића код постојања бројних и важнијих доказа који говоре супротно. Исказе две докторке, обдуцента, као и лекара опште праксе пок. [REDACTED], одбрана није ни у чему оспоравала, те су и они у потпуности прихваћени, док бројни здравствени проблеми у последњих неколико година живота [REDACTED] природни за њену животну доб, о чему је сведочила др Кондић Ивановић уз медицинску документацију, пре свега здравствени картон њене пајенткиње, потпуно јасно нису ничим допринели овом смртном исходу, што ни одбрана није тврдила.

Имајући у виду протек времена и чињеницу да су сведокиње [REDACTED] две комшинице оптуженог и покојне [REDACTED] и две докторке, детаљно и исцрпно испитане пред јавним тужиоцем, а поготову потом пред претходним председником већа на претресима из септембра и октобра 2015. године, и њихову убедљивост и доследност и међусобну сагласност, суд је решењем од 01.06.2016. године на које је одбијена жалба браниоца решењем овог суда Кв.бр.1889/16 од 16.06.2016. године, одлучио да се постојећи искази прочитају, а ове сведокиње не позивају ради испитивања поново на главни претрес, а имајући у виду и у том тренутку дуго трајање овог поступка већ две и по године боравка оптуженог у притвору, наставши да је увид у њихове записнике, уз све друге постојеће доказе, сасвим довољан да се ови докази оцене.

Када се ови субјективни докази, сведочења, повежу са медицинским, објективним, настаје јасна и целовита, непротивречна слика о томе како се предметни догађај одиграо и о кривици окривљеног. Оваквим доказима потврђени су наводи оптужнице да је окривљени онај који је пок. [REDACTED] лишио живота а да нема никаквих имало убедљивих доказа да је то могао учинити било ко други. Суд је уочио да је окривљени човек крупног стаса и висок (број обуће 49) и очигледно у то време снажан човек за разлику од мајке. Из фотографија снимљених од стране Одељења за оперативно-криминалистичку технику ПУБ приликом форензичког прегледа места догађаја дана 21.11.2013. године, и то посебно на фотографијама од 7 до 18, виде се на телу покојнице, на деловима непокривеним пиџамом, дакле на потколеницама, подлактицама, грудном кошу, лицу, глави и врату, а и на леђима, трагови тамне боје, за које је након тога обдукцијом установљено да су крвни подливи и друге врсте последица удараца. Такође је очигледна изразита мршавост, адекватно у спољашњем налазу при обдукцији описана као: костура и мишића слабо развијених, ухрањеност слаба, а овакво стање и телесне повреде још су природно изразитије на прве 4 фотографије уз обдукциони записник. У том погледу, сасвим сагласно, неуропсихијатар др Милица Лазовић у свом налазу за [REDACTED] за потребе ваипарничног поступка у Сремској Митровици, описује да је [REDACTED] средњег раста и грацилне конституције, тако да нема сумње да је оптужени физички

био у стању да мајци зада убиствене ударце по глави, а и претходне, чији су трагови у виду повреда забележени.

Поред овога, фотографије са увиђаја, и то број 5, 6, и од 19 до 21, речито говоре и о неред у стану, а и у соби у којој је [REDACTED] лежала, а на фотографији 17 и 19 очигледно је да је до пред смрт њен доњи део пиџаме, као и душек, био замазан телесним излучевинама, што такође указује на потпуно занемаривање њене хигијене, и то у дужем временском периоду, што се мора приписати растућој небризи окривљеног, који је и сам наводио да је она била полупокретна, да није могла да шета ван куће и да је могла да оде само до купатила, и потврђује наводе сведока о њеном злостављању које им је описивала.

Према томе, колико год била тешка и одбојна помисао на извршење противприродног злочина мајкоубиства, суд је нашао да нема никаквог реалног основа, осим сасвим теоретског, да се посумња на било ког другог као извршиоца овог кривичног дела осим управо оптуженог, а очигледно је да је утврђене ударце и телесне повреде [REDACTED] с обзиром на њихову бројност и различито време у којима су повреде настале, могао нанети само неко ко је свакодневно уз њу, дакле, овде оптужени.

Суд је ценио и исказе сведока [REDACTED] и [REDACTED] имајући при том у виду да нико од ових сведока није имао ближи однос са окривљеним сем колегијалног и да га никада приватно нису посећивали. Међутим, из исказа ових сведока не произлази да окривљени није могао извршити ово кривично дело јер је критичног дана био на послу у радно време, а њихове оцене његовог карактера још мање од тога могу да побију доказе тужилаштва, тако да се овим доказима, као ни подацима из прекршајног суда не успоставља тзв. алиби када прецизан тренутак смрти оштећене није било могуће утврдити, али да се не ради о тренутној смрти, већ о процесу који је трајао извесно време после nanoшења животно опасних повреда. Такође, суд није имао разлога да сумња у истинитост исказа сведока [REDACTED] који је потврдио да се то вече са окривљеним срео, али око 20 часова и који је тврдио да Лаловић те вечери своју мајку није спомињао, нити га је питао за лекаре, насупрот одбрани окривљеног да је питао сведока да ли има неки лекар који би његовој мајци могао да помогне, а да је потом кући дошао око 19 часова.

Суд је током поступка извео и друге доказе, у виду ДНК вештачења и извештаја Министарства одбране Управе за војно здравство медицинске академије, које овде посебно не приказује, налазећи да нису од утицаја на другачије одлучивање у овој кривичној правној ствари.

Суд је одбио предлог браниоца окривљеног стављен на главном претресу дана 31.11.2016.године да се у доказном поступку поново испита судски вештак др Александрић, на околности да ли би код nanoшења повреда песницом на истој остали видљиви трагови у виду повреда и каква би била природа тих повреда, сматрајући да је сувишан и да води очигледном одуговлачењу поступка сходно члану 395 став 4 тачка 3 ЗКП, имајући у виду да је судски вештак већ детаљно испитиван на главном претресу дана 15.09.2015.године пред првим судећим већем, потом на

главном претресу дана 07.07.2016.године пред другим судећим већем, а пред браниоцем који је овај предлог ставио и да је у овом кривичном поступку дао исцрпан налаз и мишљење, а суд је нашао да додатно испитивање судског вештака на ове околности не би водило другачијем утврђивању чињеничног стања, а из истог разлога и претходно стављен предлог да се нареди ново судско-медицинско вештачење од стране неког другог, независног вештака.

С обзиром да су у доказном поступку претходно, а на предлог оптуженог, саслушане његове колеге са посла [REDACTED] и [REDACTED] суд је одбио на главном претресу дана 16.09.2016.године накнадни предлог оптуженог да се испита као сведок такође његов колега са посла [REDACTED] а на околности-да није алкохоличар, да није користио дрогу, да је миран човек и није агресиван, с обзиром да су се на ове околности већ изјашњавали наведена три сведока те је суд оценио да би извођење и овог доказа непотребно одуговлачило кривични поступак, а и иначе је стављен далеко касније од припремног рочишта, а ради се о предлогу доказа који је окривљеном био и у том тренутку, на припремном рочишту, познат те није било разлога из кога не би био већ тада предложен. И поред напред наведеног обавештења од стране председника Прекршајног суда у Београду од 09.06.2016.године да се не може поуздано изјаснити о времену доласка на посао, нити одласка са посла, бранилац је на главном претресу дана 16.09.2016.године поновно овај предлог у односу на дан 18.11.2013.године, а окривљени тај предлог проширио на 27.01.2014.године, иако је уз ово обавештење председника Прекршајног суда достављен примерак његове наредбе о обавезном уписивању запослених у књигу присуства на послу, донета касније, дана 21.03.2014.године, те је очигледно да таква обавеза запослених пре тога није постојала и с обзиром на ово суд је и ове предлоге одбио. [REDACTED] запослен у Прекршајном суду у Београду, као сведок није саслушан из разлога што је суд обавештен да је на дужем боловању и хемиотерапијама се лечи од малигне болести.

Суд је одбио предлог браниоца адв.Марине Стефановић и оптуженог Зорана Лаловића стављен на припремном рочишту дана 02.06.2014.године да се прибаве и изврши увид у: извештај Градског завода за јавно здравље бр.21112-121/П од 02.11.2012.године, извештај лекара специјалисте КЦС-Клинике за васкуларну и ендоваскуларну хирургију од 02.12.2011.године, извештај лекара специјалисте КБЦ Бежанијска коса бр.16386 од 23.10.2012.године, извештај лекара специјалисте КЦС-УЦ у Београду По.бр.145770/12 од 23.10.2012.године, интерни упут за амбулантно специјалистички преглед од 17.05.2013.године, извештај лекара специјалисте Завода за здравствену заштиту радника МУП од 20.12.2011.године, налаз лекара специјалисте ВМА из 2013.године, као сувишне, о којим предлозима суд на припремном рочишту није одлучио и који предлог није поновљен од стране последњег браниоца оптуженог налазећи да је чињенично стање утврђено и да би њихово прибављање само допринело одуговлачењу овог кривичног поступка, а о здравственим проблемима покојне [REDACTED] са високим притиском, катарактом итд. у том периоду детаљно је испитан сведок др Надежда Кондић Ивановић, да су прибављени по предлогу истог браниоца здравствени картони из ДЗ у Дурмиторској бр.9 и са ВМА, на исте околности, а из вештачења судско-медицинске струке и осталих напред наведених доказа произилази да исти нису били од утицаја на предметни критични догађај.

Суд је одбио предлог браниоца окр. адв. Александра Радивојевића и оптуженог Зорана Лаловића да се спроведе ново психолошко-психијатријско вештачење оптуженог, преко одговарајуће установе на околности садашњег душевног здравља оптуженог, обзиром да је окривљени у овом поступку већ више пута вештачен, како од стране судског вештака др Бранка Мандића, тако и од стране комисије вештака, што ће овде бити касније описано.

Очигледно одуговлачење током овог поступка од стране окривљеног огледало се у великом броју - 20 заказаних претреса, од којих је 14 неодржаних, услед својеволјних промена бранилаца (адв. Стефановић, Банашевић, Перић, Радивојевић) и проблема са њиховим плаћањем, али и адвокатског штрајка, захтева за изузеће претходног председника већа и неприхватања постављеног браниоца, адв. Павловића.

Правном оценом утврђеног чињеничног стања, суд је нашао да се у радњама окривљеног Зорана Лаловића стичу сва обележја кривичног дела тешког убиства из чл. 114. ст. 1. тач. 10. КЗ-а, јер је дана 18.11.2013.године, у Новом Београду, у Булевару Арсенија Чарнојевића бр.124, у стану бр.13, где станује, у стању урачуњливости, свестан свог дела и да је његово забрањено, при чему је хтео његово извршење, лишио живота члана своје породице-мајку [REDACTED], коју је претходно злостављао, тако што је након смрти свога оца [REDACTED] 8.06.2009.године, почео да туче и наноси психичке и физичке патње по [REDACTED], рођеној 1935.године, ударајући је металним прахером и другим чврстим предметима по глави и телу, изгладњивао по [REDACTED] терајући је да једе храну за псе и узимао новац од пензије по [REDACTED] и новац од издавања локала, остављајући мајку без новца, услед чега је по [REDACTED] више пута бежала код свог девера [REDACTED] и јетрве [REDACTED] Нову Пазову, остајала у Новој Пазови 2010., 2011. и до јула 2012.године, остајући у Новој Пазови два пута по више месеци и неколико пута у краћим временским периодима од по неколико дана, да би након повратка по [REDACTED] у Београд, користећи старост мајке и њено лоше здравствено стање, наставио да перманентно туче мајку, највероватније стиснутом песницом, на око две недеље од смрти, наневши јој повреде по грудном кошу у виду прелома VII и VIII десног ребра у пазушној линији без дислокације, на око пет до десет дана пре смрти, нанео повреде-шест крвних подлива на ногама рђасте до зеленкасте боје, те критичном приликом-18.11.2013.године прстима стискао за врат по [REDACTED] наневши јој крвне подливе у пределу врата, песницом задао најмање петнаест удараца по ногама у виду крвних подлива и огуљотина, велики број удараца по рукама у виду дифузних крвних подлива и бројних цртастих огуљотина и десет удараца по глави и лицу, услед чега је дошло до настајања тешке телесне повреде опасне по живот у виду притиска на мозак акутним изливањем крви између тврде можданице и мозга из раскиданих можданичних крвних судова, те смртног исхода.

Према томе, поред утврђивања да је окривљени свог члана породице-мајку лишио живота, суд је нашао да је доказано постојање и битног елемента овог кривичног дела, претходног злостављања, тј. да се напред описане радње окривљеног пре лишавања живота, а након смрти његовог оца, оцењиване са пуном пажњом и крајње обазриво због њиховог великог значаја за овакву правну квалификацију услед своје бројности, повезаности и тежине, не могу сматрати другачијим него на начин како је

то представио јавни тужилац.

Суд одбрану окривљеног није прихватио налазећи да је иста неистинита, нелогична, неживотна, противречна и дата у циљу избегавања кривице. Суд је најпре нашао да је окр. Лаловић у својим изјавама био противречан, наводећи најпре на главном претресу дана 15.09.2015.године да је по повратку са посла критичног дана око 18,30 часова легао да спава, да је мислио да и мајка и даље спава и да је тек у 23,30 часова приметио да је мајка у истом положају, а на главном претресу дана 24.06.2016.године навео да је по доласку са посла извео куче у шетњу и да је са комшијом [REDACTED] само причао о мајци, па је суд нашао да је окривљени своју одбрану прилагођавао онако како је он сматрао да је друштвено најприхватљивије, а имајући у виду налаз и мишљење судског вештака др Бранимира Александрића који је утврдио да је смрт [REDACTED] наступила 24 часа пре обдукције, односно у поподневним часовима 18.11.2013.године. Такође, окривљени је при првом изношењу одбране тврдио да се врата њиховог стана нису никада закључавала сматрајући да његова мајка није у затвору и да не треба да буде закључана, али му се тога дана када се вратио кући учинило да су врата закључана, те да врата стана није закључао већ само заједничка врата која су делили са комшијом на спрату, да би при поновном изношењу одбране 24.06.2016. године тврдио да је [REDACTED] у његов стан проваљивао, браву обијао два пута, а напоследку у завршној речи је тврдио да је [REDACTED] имао резервне кључеве, што је све једно са другим потпуно противречно.

Посебно ценећи наводе одбране окривљеног Лаловића у делу у коме је покушао да оправда бројне повреде које је његова мајка имала свуда по телу наводећи да је иста била слепа 90 посто, да је стално падала и да се ударала, суд ни ове наводе није могао да прихвати обзиром да је судски вештак са деценијским искуством и радом у пракси, др Бранимир Александрић децидно у свом налазу и потом исказу на главном претресу, утврдио да је [REDACTED] задобила најмање десет удараца у главу и лице и да је сваки од тих удараца, а био је довољан један, могао да доведе до раскида можданичних крвних судова и изливања крви услед чега је и преминула, те да су само повреде на истуреним деловима ногу односно у пределу колена могле да настану услед пада, али да су све друге повреде које је оштећена имала како на рукама тако и на ногама и на трупу настале искључиво активним ударцем, а да су повреде по ногама које су биле рђасто зеленкасте боје настале 5 до 10 дана пре смрти, што свакако иде у прилог ставу суда да је окривљени Лаловић своју мајку физички злостављао дуже време, пре него што ју је дана 18.11.2013.године и убио. Са тим у вези суд је посебну пажњу посветио и чињеници да је вештак Александрић у свом основном налазу и мишљењу од 14.01.2014.године закључио да би благовремено пружање ланчке помоћи у виду позивања хитне помоћи или одвођења повређене особе у здравствену установу, могло даљим спровођењем дијагностичких и терапијских мера да спречи настајање смртог исхода, до чега у предметном случају свакако није дошло обзиром да је окривљени Лаловић од комшинице [REDACTED] тражио број мртвозорника, рекавши јој да му је мајка модра и да јој иде крв, да би потом стварно и по сопственом признању позвао ЈКП у Рузвелтовој а не хитну помоћ што би свака особа у датим околностима свакако најпре урадила када види да му се мајка налази у таквом стању, а које све чињенице стварају несумњиво и непобитно уверење суда да је окривљени задао својој мајци смртоносне повреде, а које су већ ближе описане у изреци пресуде и не позивајући хитну помоћ,

чекао да оштећена умре. Овде ваља приметити да је, по исказу сведокиње Кубуровић, оптужени на њена врата звонио око 18,30 часова, тражећи њеног сина или снајку, лекаре, што побија одбрану окривљеног да се у 18,30 тога дана вратио кући, те три до четири сата спавао и да је око 23,30 хтео да позове хитну помоћ.

Суд није прихватио одбрану окривљеног ни у делу у коме је навео да је мајку водио у све болнице, да се саветовао са лекарима, обзиром да је сведок [REDACTED] у свом исказу била децидна да [REDACTED] никада није долазила у пратњи сина већ само у пратњи мужа [REDACTED] као и да [REDACTED] пар година пред смрт није уопште долазила код ње, а како је сведокиња била њен изабрани лекар то без њених упута, изузев неких хитних интервенција, како је то општепознато, [REDACTED] не би ни могла да иде код других специјалиста, а што опет произилази и из извештаја МО РС од 30.09.2015.године у коме јасно стоји да [REDACTED] није била лечена на ВМА.

Суд такође није прихватио ни оптужбе окривљеног Лаловића, односно наводе да је његову мајку убио [REDACTED], налазећи да су апсурдни, неистинити и нелогични, тим пре што за овакве наводе оптужени није предложио суду никакве доказе, а уговор о доживотном издржавању је поништен пар година раније и од тада уговорне стране, односно [REDACTED] и сада покојна [REDACTED] нису имале никакав контакт.

Суд је имао у виду и да се окривљени прво бранио ћутањем, што је његово законско право, али је на тај начин додатно умањио доказну снагу свог каснијег негирања кривице и оптуживања других, јер нема разлога зашто то као крајње значајно за њега не би и одмах изнео, по лишењу слободе.

Оспоравање судско-медицинског вештачења од стране окривљеног које се свело на таблоидно оцрњивање др Александрића за предмете [REDACTED], за [REDACTED] убиство, за сина [REDACTED] те да је овај вештак нестручан, без икаквог разлога који би се тичао његове експертизе за пок. [REDACTED] било је стога сасвим неприхватљиво. Примедбу браниоца да је непрецизно, јер не одређује тачан тренутак смрти суд је одбацио, сигуран да се то и не може рећи сасвим прецизно и да смрт није наступила тренутно са nanoшењем удараца, већ кроз тзв. процес умирања изливањем крви, природан код повреда од удараца у главу тупином механичког оруђа који је трајао док је окривљени био на послу и са којим је и рачунао да не баца сумњу на њега.

Ценећи психички однос окривљеног према извршеном кривичном делу, суд је нашао да је окривљени Зоран Лаловић приликом извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 10 КЗ поступао са директним умишљајем јер је био свестан свог дела и његове забрањености, а хтео је његово извршење. Наиме, напред наведени докази немinovно воде закључку да је окривљени свесно и хотимично физички, па и психички, у току више година од смрти његовог оца 18.06.2009. године, злостављао а напослетку критичном приликом ишао за тим да лиши живота сада покојну [REDACTED] што несумњиво произилази из свих бројних напред наведених поступака које у односу на оштећену предузео.

Евидентно је да је код окривљеног нетрпељивост према мајци после очеве смрти, а нарочито епизода са нереализованим доживотним издржавањем, временом прогредирала и уз многа лична незадовољства водила томе да му је старање о њој постајало све већи терет да је почео да је злоставља све до степена лишавања живота до кога је морало доћи посебно од удараца у главу, а оваква намера и директан умишљај су сигурни и по чињеници да је стискао мајку за врат, односно давио, што се ни на који други начин не може објаснити осим испољеном намером лишавања живота која том приликом није до краја спроведена, тако да се овде не може говорити ни о евентуалном умишљају, те још мање о нехату. Овде је већ напред описано како је покојна мајка била стара, болесна и врло слаба услед неисхрањености, а насупрот томе, окривљени, човек велике снаге, што такође указује да су ударци у главу, у великом броју, најмање десет, задати са намером и самим тим директним умишљајем лишавања живота. У прилог овоме посебно значајно говори детаљ из исказа сведокиње [REDACTED] који одбрана није оспоравала, да јој је син пок. [REDACTED] након што јој је рекао да му је мајка умрла, рекао и "реците да је била болесна", тако да је окривљени и у том тренутку, очигледно био свестан да ће смрт његове мајке бити предмет истраге.

Старање о мајчиној исхрани, хигијени, здрављу итд. које је морало постојати једно време и без кога се не би одржала у животу и које су и други могли да уоче, тачније да претпоставе, није овде довело до другачијег закључка, јер је у односу на занемаривање, те убијање као кулминацију злостављања, регредирало. Кад извођења оваквих закључака о психичком и вољном односу окривљеног према извршеном делу, суду није било потребно посебно и стручно знање вештака јер се заснива на општим животним чињеницама.

Суд је имао у виду и одредбе Кривичног законика о другим, сличним кривичним делима против живота и тела или кривичних дела против брака и породице, са мањом запређеном казном на која је указивао бранилац оптуженог у својој завршној речи, те за разлику од правног става јавног тужилаштва, овакав став одбране суд није прихватио, као неоснован. Наиме, код кривичних дела тешке телесне повреде из члана 121 став 3 у вези става 1 и 2 КЗ, као и насиља у породици из чл.194 став 4 у вези става 1, 2, и 3, наступање смрти је тежа последица умишљајно извршеног основног кривичног дела те у односу на ову тежу последицу извршилац поступа са нехатом, дакле, разлика постоји у субјективним елементима бића ових кривичних дела, а у овом поступку суд је закључио да је умишљај окривљеног, а из напред наведених разлога, био да своју мајку лиши живота, уз претходно злостављање.

Како је на страни окривљеног Зорана Лаловића није било околности које би искључивале његову кривицу, то га је огласио кривим. При том је суд посебно имао у виду налаз и мишљење судског вештака др Бранка Мандића од 31.01.2014. године, пре подизања оптужнице из кога је утврђено да је Зоран Лаловић особа са емоционалном нестабилном структуром личности чије су интелектуалне способности у границама просека. У овој фази поступка окривљени се бранио ћутањем па ће се о његовим способностима схватања значаја дела као и могућности управљања поступцима вештак изјаснити када окривљени изнесе своју одбрану. С обзиром да код окривљеног вештак није регистровао постојање душевне болести, душевне заосталости, привремене душевне поремећености, алкохолне зависности

нити пак токсикоманске зависности од опојних дрога, вештак је закључио да мера безбедности медицинског карактера није индикована па је суду није ни предложио.

По отварању доказног поступка и изношења одбране оптуженог и његовог саслушавања ово вештачење је допуњено налазом и мишљењем судског вештака психијатра др Бранка Мандића од 23.08.2015. године којим је утврђено да код окривљеног Зорана Лаловића не постоји душевна болест, душевна заосталост нити актуелна привремена душевна поремећеност. Ради се о особи просечних интелектуалних потенцијала са емоционално нестабилном структуром личности. На емоционалном плану код окривљеног Лаловића актуелно је регистровано субдепресивно расположење које је праћено афективном напетостју. Међутим ово субдепресивно расположење у форензичко психијатријском смислу нема квалитет душевне болести, већ се ради о реактивном стању и последице његовог ишчекивања исхода судског поступка. Когнитивне функције окривљеног су (пажња, памћење, мишљење, расуђивање, уочавање узрочно последичних веза) су адекватне и избалансиране.

Како је у овом кривичном поступку више главних претреса одложено због позивања оптуженог на лоше здравствено стање и то дана 07.07.2014.године, 27.08.2014.године, 13.05.2015.године, 09.07.2015.године, 19.10.2016.године, овим вештачењем обухваћена је и процена његове способности да главном претресу присуствује, да прати његов ток, поставља питања сведоцима, оспорава доказе које је предложило тужилаштво и предлаже доказе у прилог своје одбране итд, те је овај вештак закључио да је окривљени Лаловић способан да приступи на главни претрес, те да прати ток главног претреса и да изнесе своју одбрану.

У истом смислу наређено је и комисијско вештачење, те је из налаза и мишљења комисије вештака др Бранка Мандића психијатра, др Милене Станковић психијатра специјалисте форензичке психијатрије и Ане Најман специјалисте клиничке психологије од 01.10.2014. године утврђено да код Зорана Лаловића није уочено постојање душевне болести, душевне заосталости, привремене душевне поремећености, нити друге теже душевне поремећености. Ради се о особи просечних интелектуалних потенцијала, са емоционално нестабилном структуром личности. На емоционалном плану код окривљеног Лаловића регистрована су обележја лабилности као и промењеног самопоуздања и самоцењења, као и егоцентричне афективности. Из медицинске документације се види да је окривљени током боравка у притвору, због пролазне психичке стабилизације био хоспитално лечен од стране психијатра, да том приликом код окривљеног такође нису регистровани клинички симптоми неке душевне болести. Когнитивне функције окривљеног су издиференциране и избалансиране. Имајући у виду све напред наведено, комисија судских вештака закључила је да је окривљени способан да приступи на главни претрес, да прати ток главног претреса, да схвати које кривично дело му се ставља на терет и да изнесе своју одбрану.

Судски вештак психијатар др Бранко Мандић, испитан на главном претресу дана 13.10.2016.године, навео је да у свему остаје при основном писменом налазу и мишљењу, да се у међувремену упознао са одбраном окривљеног на главном претресу, да у својој одбрани, окривљени у потпуности негира извршење кривичног

дела које му се ставља на терет, па како код њега није установио постојање душевне болести, привремене душевне премешености, нити неке друге душевне поремећености, закључио је да су његове способности и схватање значаја дела, као и могућности управљања поступцима биле очуване, као и да је окривљени способан за данашњи главни претрес, односно способан је да присуствује истом и прати његов ток.

Након што је од здравствене службе Окружног затвора у Београду затражен детаљан извештај о прегледима окривљеног за време боравка у притвору који је суду достављен дана 28.04.2016.године, судски вештак психијатар др Бранко Мандић, испитан на главном претресу дана 24.06.2016.године, навео је да у свему остаје при основном писменом налазу и мишљењу од 01.10.2014.године и 23.08.2015.године и усменом исказу на главном претресу дана 13.10.2015.године, те да се у међувремену упознао са медицинском документацијом Окружног затвора из које се види да је испитанику од стране психијатра постављена дијагноза Ф.32 односно депресија и да је предложена терапија "Бенсендин" и "Толвон", односно седатив и антидепресив, али да тај извештај није од утицаја на измену његовог налаза и мишљења. Суд је ценио налазе и мишљења судског вештака психијатра др Бранка Мандића, као и вештака из комисије др Милене Станковић и Ане Најман, па је исте прихватио јер су исцрпни, јасни, логични и у свему дати у складу са правилима струке и науке.

Приликом одлучивања о врсти висине кривичне санкције суд је имао у виду све околности из члана 54 КЗ, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног узео у обзир неосуђиваност, а према извештају ПУБ из казнене евиденције од 28.01.2014.године и лоше здравствено стање окривљеног, према медицинској документацији у списима од здравствене службе Окружног затвора у Београду и извештаја лекара специјалиста ван ове установе, посебно уролога, док се отежавајућа околност огледа у дугом временском периоду у коме је пре лишења живота своју мајку, стару 78 година и услед болести зависну од његове неге, физички зостављао и упорност коју је у том периоду испољио наневши јој доказано велики број физичких повреда, закључно са фаталним повредама главе, како је то већ напред описано. Услед постојања ових отежавајућих околности суд је нашао да се на окривљеног не може применити мањи распон казне предвиђене за ово кривично дело од 10 до 20 година, већ да је неопходно применити алтернативно прописан већи распон казне за ово, најтеже кривично дело, од 30 до 40 година, у ком погледу је суд нашао да је основан предлог тужиоца да се осуди на казну затвора од најмање 30 година.

Након свестране оцене напред наведених околности, суд је окривљеном утврдио казну затвора у трајању од 30 година, имајући при том у виду животну доб окривљеног, налазећи да је оваква казна адекватна степену друштвене опасности окривљеног као учиниоца и степену друштвене опасности учињеног кривичног дела, са уверењем да ће таквом казном, као неопходном али и довољном васпитно утицати на окривљеног и у потпуности остварити сврха кажњавања како у погледу генералне, тако и у погледу специјалне превенције, и тиме утицати на друге да не врше кривична дела и изразити друштвена осуда за кривично дело јачање морала и учвршћивање обавезе поштовања закона, сходно члану 42 КЗ, а све у склопу опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ ради сузбијања дела којима

се повређују или угрожавају вредности заштићене кривичним законодавством. На основу члана 63 Кривичног законика, у казну затвора урачунава се време проведено у притвору, овде од 27. јануара 2014. године, када је Зоран Лаловић лишен слободе, па надаље.

Суд је окривљеног Зорана Лаловића ослободио плаћања трошкова кривичног поступка и паушала суду, обзиром да је имао у виду дужину трајања изречене казне, те трошкове за награду изабраним браниоцима, због чега је приступио продаји своје имовине, а на основу члана 264 став 4 ЗКП.

Из наведених разлога, суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар
Елизабета Арсовски, с.р.

Председник већа – судија
Бојан Мишић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, а преко овог суда у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака исте.